

[Mitä mä tähän nyt laitan??](#)

Um... No siis ajattelin että voisin kirjoittaa tänne mun tarinani, toivottavasti ketään ei haittaa se! (Sori, mä vaan...no siis kaikki puhuminen - jopa netissä kirjottaminen - saa mut ahdistuu ja pelkää että kaikki pitää mua tosi itsekeskeisenä ja ylidramaattisena, yms.) Mutta tervetuloa, jos tarinani luo eksyit. :3 Tarina kirjoitettu 4.8.2022.

Eli tän tarinan pointti on se miten mä tietämättäni aiheutin kaikki mun ongelmat itse itselleni, ja jos et siedä aiheita kuten ahdistusta, masentuneisuutta, pakkomielleisyyttä, yms, niin silloin tämä tarina ei välttämättä ole sinun silmillesi, kiitos. (^o^)

Aloitetaan mun lapsuudesta... Synnyin vuoden 2009 alussa vanhemmilleni, olin ainut lapsi, olin se ujo pikku lapsi joka piiloitui muilta lapsilta joko vanhempiansa tai pensaiden/puiden taakse.

Kun olin noin 3,5v niin minulle haettiin päiväkotia, ja lopulta päädyin yhteen lähialueen neljästä päiväkodista. Ryhmäni nimi oli erään lintu lajin nimi, jota en valitettavasti voi paljastaa että minun ja muiden tarinani henkilöllisyys ei mahdollisesti paljastuisi.

No olin päiväkodissa ja kun olin täyttänyt 4v(saattoi kyllä olla myös 5v, mulla oli ennen hyvä muisti alkaen 3v ikävuodesta lähtien mutta nyt

yhtäkkii mun muistot on vaa sumentunut....) ja no mulla oli oikeestaan vaan yksi ystävä (Oli mull muitakin mut ne ei ollu mun päiväkodissa, ja toinen joka oli niin oli lähteny jo esikouluun), joka oli myös paras ystäväni, odotin häntä tavalliseen tapaani, sillä hän tuli aina muutamia tunteja jälkeeni päiväkotiin. No odotellessani jälleen kerran menin ryhmäni 'olohuoneeseen' ja otin kirjan hyllystä jota sitten luin, (ja joo mä osasin lukee, ainakin

suhteellisen hyvin ottaen huomioon mun iän) luin kaikessa rauhassa istuessani sinisellä sohvalla, kunnes joku sohvan takaa sanoi "Moi!", säikähdin tätä ja käännyin katsomaan taakseni ja näin ikäiseni ryhmäni vaalea tukkaisen pojan, tämä lapsi esittäytyi, olin hetken hiljaa ja esittäydyin sitten itsekkin.

Hän kysyi minulta "Hei, haluuks tehdä jotain mun kaa kun ootan mun kaverii?", (hänellä tosiaan oli kanssa ystävä meidän ryhmässämme joka

tuli myös vasta myöhemmin, noin samaan aikaan minun ystäväni kanssa..) no vastasin pyyntöön myöntävästi, ja meillä oli oikein hauskaa, ja

lopulta pääsimme myös omien ystäviemme seuraan. No aloimme tekemään (mitä lapset nyt tekevätkään?) asioita enemmän toistemme seurassa kun ystävämme eivät olleet paikalla, lopulta ystäväystyimme, meillä oli oma niin sanottu 'jengi' kahdestaan. Meillä oli aina hauskaa, mutta pian aloin tuntemaan jotain outoa tunnetta aina kun ajattelin häntä, ignoorasin tuon tunteen täysin, mutta pian tunnistin tuon tunteen, rakkaus...

En halunnut pilata ystävyystämme joten yritin päästä siitä yli....Se ei toiminut, ja no eräänä päivänä sain tarpeeksi tunteideni piilottelemisesta joten päätin tunnustaa tunteeni hänelle, olin nuori ja typerä joten tapani kertoa asiasta ei ollut kauhean hyvä, ja hän torjui minut tai ainakin luulisin niin, en ole varma sillä kun hän ei sanonnut mitään niin poistuin paikalta. Aloin välttelemään häntä... Pelkäsin että hän vihaisi minua... En halunnut uskoa että hän vihaisi minua....Mutta minä kuitenkin syötin itselleni pajupuuta, että hän vihaisi minua, ja lopulta... Uskoin sen. Siitä asti ensimmäinen asia mitä ajattelin kun heräsin aamulla oli "Hän vihaa minua", ja tuo lause muutenkin pyöri päässäni aina kun mieleni oli 'tyhjä', ja samainen lause pyörii yhä päässäni...

No jossain vaiheessa en enään tuntenut juuri mitään, itkin pelkästään kun kaaduin ja sain haavan yms, ja no minun vanhempani väittäisivät että

olen aina ollut todella iloinen lapsi joka hymyili, no se hymy oli pelkkä valhe, toisinaan olin aidosti iloinen, mutta se vaati paljon jo minulta itseltäni, puhumattakaan muista. No lopulta täytin 6v ja pääsin esikouluun, tosin ~hän~ oli samassa ryhmässä jälleen.... No esikoulussa ei tapahtunut juuri mitään, mutta silloin kun olin 6v vanhempani erosivat (he olivat ainoastaan kihloissa), he jatkuvasti puhuivat suoranaista paskaa toisistaan minulle kun toinen ei ollut kuulemassa, muistan yhä kuinka toinen heistä oli pikaisesti käymässä jossain ja minä söin jugurttia lasikulhosta ruokapöydän ääressä illalla, ja sitten kotona oleva vanhempi alkoi jotain taas puhumaan siitä kuinka toinen tekee asiat 'väärin' taikka 'paskasti'. No sitten tuli ykkösluokka ja viimein ~hän~ ei ollut enää luokallani/ryhmässäni. Sain myös kaksi uutta läheistä ystävää, sillä vanha paras kaverini

muutti toiseen kaupunkiin. No minä ja kaksi kaveriani jouduimme 'jahdatuiksi' lähes joka välitunti ~hänen~ ja ~hänen~kaverin toimesta, se oli ärsyttävää ja hauskaa samaan aikaan, kakkosluokalla tämä loppui.

Kakkosluokalla kanssa vahingossa ilmeisesti ahdistelin/pelottelin ~hänen~kaveriaan, ja no sitten eräs ~hänen~kaverin tuttu/toveri suuttui tästä ja alkoi kiusaamaan minua, suurin osa sen aikaisista luokkatovereistani oli hyvissä väleissä kanssani ja voisi sanoa että hieman suojelevaisiakin minua kohtaan, esimerkiksi jos kaaduin välitunnilla niin saman tien muutama lähellä oleva heistä tuli auttamaan minut ylös ja kysymään että olenko kunnossa. No kaksi näistä luokkatovereistani, sanotaan vaikka 'Teressa' ja 'Anni' huomasivat tämän ja hakivat kerran tämmöisen kiusaamisen tilanteen

sattuessa välituntivalvojan paikalle joka sitten kyseli kiusaajaltani että miksi hän kiusasi minua, tämä kiusaajani vastasi "Toi kiusas mun

kaveria!!", sitten tämä valvoja kysyi minulta onko tämä totta ja minä (puoliiksi tietämättäni että olin oikeasti tehnyt mitään) vastasin jotain "En mä ketään oo kiusannut, miksi mä niin tekisin?" tai tuommoista, ja 'Teressa' ja 'Anni' olivat täysin tukenani ja sanoivat '~minun nimi~ ei ikinä kiusaisi ketään.".

No he myös kertoivat tästä luokanopettajallemme, en muista kunnolla mitä kävi mutta kiusaaminen jatkui. Asialle ei tehty mitään, kerran tämä kiusaajani eristettiin eri pihalle välitunneille viikoksi, muuta

ei juuri tehty. Vanhempani olivat turhautuneita että asialle ei tehty mitään kunnolla, ja

eräs kaksi vuotta vanhempi minun kouluani käyvä ystäväni isä sai jotenkin tietää siitä että minua kiusattiin ja no hän oli suorastaan raivoissaan ja oli kuulemma jopa tarjoutunut lähtemään välittömästi koululle vanhempieni kanssa ja puhua henkilökunnalle tästä tai jotain. No lopulta monen kuukauden jälkeen asia ratkesi ja tämä kiusaajani joutui vaihtamaan koulua. Mutta hän oli ehtinyt jo tehdä ties mitä sillä välin, hän oli esimerkiksi : keksinyt kädellä tehtävät eleen joka tarkoitti "Minä tapan sinut", varastanut piponi ja piilottanut sen koulu-alueen ulkopuolelle (tosin luokkatoverini löysi sen ja toi takaisin minulle :3), hän kerran jopa kesken koulupäivänsä/välituntinsa seurasi minua kun olin menossa ihan kouluni vieressä olevaan iltapäiväkerhooni ja silloin hän käytti tätä elettä ja vielä sanoi ne sanat ääneen, hän vielä julkesi kiusata minua MINUN OMANA SYNTYMÄPÄIVÄNÄNI!!! (Sori, en vaan vieläkään voi hyväksyä tota yhtä ainutta asiaa :3)

Hän kai jopa muutaman kerran yritti käyttää pientä määrää fyysistä väkivaltaa... Vaikka hänen siirrettiin toiseen kouluun, niin lopulta hän oli kuitenkin

ehtinyt kiusata minua jo yli 7 kuukauden ajan. ./ No kolmos ja nelosluokalla ei juuri käynyt mitään paitsi ihastuin yhteen rinnakkaisluokkalaiseen ja olin todella pakkomieltainen hänestä, stalkkasin häntä aina kun hän tuli kouluun, lähti koulusta ja mitä hän teki välitunneilla, sen lisäksi hän oli uskonnontunneillani joten tarkkailin häntä sielläkin. Joku sanoisi että "tuo on yksityisyyden loukkaamista!", tiedän sen oikein hyvin, mutta en sentään seurannut häntä hänen kotiovelle tai mitään, katsoin vain etäältä kun hän oli kavereidensa kanssa. :)

No sitten vitos luokalla pääsin yli tästä pakkomieltestäni tähän rinnakkaisluokkalaiseeni, mutta iskin silmäni uuteen luokkalaiseeni... Sanotaan tätä luokkalaistani 'Hugoksi'. No 'Hugosta' tuli minulle uusi vielä pahempi pakkomielle, puhuin hänestä niin paljon että sen aikainen paras ystäväni (sanotaan 'Ale') 'Ale' ei varmaan meinannut kestää :) No lopulta tunnustin 'Hugolle' tunteeni viestillä, eikä hän vastannut mitään, 'Hugo' sitten käytännössä alko ignorraamaan minut, mutta en luopunut toivosta, ja no kevääseen mennessä olin rakastunut häneen. Ja no keväällä tapahtu jotain hyvin nöyryyttävää liikkatunnilla, siihen liittyy : 'Ale', ihastumiseni 'Hugoon', huuto, cc, ja kirkonrotta leikki. No silloin näin 'Hugon' sanovan vihaisesti/hyvin ärsyyntyneesti 'Alelle' "Onks toi *insert kirjaimet cc* juttu susta muka hauska?". Sen jälkeen aloin tosissani pelkäämään että 'Hugo' vihaisi minua, se sai minun tunteideni 'padon' hajoamaan.

Tunteeni ~häntä~ kohti palasi, ja kaikki muut tunteet mitä 'padon' takana oli syntynyt/muhinut.

Noin puoli vuotta myöhemmin, kun olin jo kutosluokalla, viimein tunteeni 'Hugoa' kohtaan alkoivat lievetä eli olin pääsemässä hänestä yli, oli kässätunti, 'Hugo' oli kässän ryhmässäni joten en uskaltanut mennä luokan puutyö huoneeseen aloittamaan työtäni jostain syystä, ja no yritin suorastaan pakottaa itseni menemää puutyö huoneeseen mutta juoksin aina samaan nurkkaan takaisin, minua oli koko päivän ahdistanut...Juuri sillä hetkellä kun olin taas juossut tuohon nurkkaan niin ahdistuksenitunne vahvistui, minua alkoi ahdistamaan itse se että olin ahdistunut joka johti siihen että sain ensimmäisen... Paniikkikohtaukseni. Kukaan ei nähnyt, kukaan ei kuullut... Olin yksin, hengitykseni ja

sykkeeni kiihtyivät - tai no hengitykseni oli lähempänä hyperventiloitua -, katseeni sumeni, korvissani humisi - aivan kuin olisi tuullut -, tärisin kauttaaltaan, ylitseni kulki kuumia aaltoja mutta samalla lävitseni kulki kylmiä väreitä, tuntui että jalat pettäisivät alta ja pelkäsin että pyörtyisin vaikka tiesinkin että paniikkikohtauksen aikana ei voi pyörtyä. No tuosta hetkestä lähtien ahdistukseni kasvoi aina enemmän ja enemmän, lopulta tulos oli se että arvosanani putosivat ahdistukseni takia.

Tarina tuokio on ohi! No nyt oon tänä kesänä miettinyt että mistä tää kaikki alko, ja no mä veikkaisisin että mulle on ehkä jääny jonkin sortin 'trauma'

~hänenstä~.....Ja tää pakkomielteinenihastuminen siihen mun entiseen rinnakkaisluokkalaiseen ja 'Hugoon' on ollu mun niin sanottu 'Copying

mechanism', näköjään kun en ole/ollut käsitelly mun tunteita vaan sulkenut ne ulos niin mä löysin tavan 'harhauttaa' itseäni joka johti mut

pakkomielteisyyteen.. No mut ei siinä sen enempää.

HUOM! En esim selfdiagnosoi itelleni mitään! jonka takia tää voi olla kirjoitettu aika sekavasti, sen lisäksi ihan vaan jos joku ei ymmärtänyt

niin tää mun kiusaamis juttu on selvitetty! Ja mä pyydän että kukaan ei kommentoi mitään "Ei noin nuorena voi rakastua", "Ei se välttämättä ollu rakkautta, sä saatoit vaan olla toosiii ihastunu siihen/niihin tyyppeihin" tai "Oliks se varmasti paniikkikohtaus?", minun kantani näihin kommenteihin on se että minä tiedän parhaiten koska kyseessä on minun elämäni, ei teidän. Ei halua pahoittaa kenenkään mieltä mutta halusin tehdä tuon asian selväksi. :3

Ja sen lisäksi mä oon saamassa/olen saanut apua ammattilaiselta mun ahdistukseen yms. Olen pahoillani jos tämä oli aivan liian pitkä tarina, mutta en osaa tiivistää sitä yhtään enempää, sen lisäksi pahoittelut jos kirjoitin todella kuivasti yms! Ja kiitos jos luit tarinani, pahoittelut jos et saanut siitä mitään irti. :3